

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT A SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	5'50

L' AMO 'N GERGORI.

(CONTINUACIÓ.)

Quant arribaren a n'es forn y sa dòna de l'amo'n Gergòri va veure aquella casta d'esclau jove amb barba blanca, comensaren ses hònes; perque prengué una volada que sa cara li tornà més blava qu'es felge y mes encesa qu'un lleu.

—¿Qu'has fet, tròs d'animal? (li digué.) ¿No veus qu'aquí no hey ha homo per tres dies? ¿No reparas qu'es mes véy que tú? ¿Que t'has begut es seña! ¿Vaja una bona ajuda per un que vòl descansà de sa feyna y jaure una estona.

—Fém favó de callá, y de no enfilartè dalt la parra sense motiu, (li digué s' homo).

—¿Y tròbas tú que no hey ha motiu perque m'ensenga?

—Deixèm contá lo qu'ha passat.

—¿Qu'has de contá!

—Si tú no me deixes dí, no sabrás es perque l'he comprat.

—Ni ho tench de mesté sebre. Ja l't'en pots torná depressa y ves si l'arribas a qualcú altri.

—¿Pero, dòna! Deixèmdirte lo qu'hey ha, y llavò ja contestarás lo que voldrás ó lo qu'hey trobarás.

—Digues tot lo que te don la real gana. ¿Que t'ho priv jo per ventura?

—Pero xèrras y xèrras, y no deixas conversá ningú.

—¿Y jo més beneyta! Ja m'ho podí veure vení. Sempre serás un ximple. Está vist que no hey ha qu'esperá res acertat de tú.

—¿Me vols deixá parlá?

—Parla fins que t'diré basta. Y jo bèstia que fa trenta sèt aña qu'heu sé y may m'escaliv; y et deix pegá de cap, y llevò ses tornes son totes per mí.

—Ja ho dirás en está llesta, per jo parlá?

—Parla; fins a la fi del mon.

—Veus, Magdalena. Aquest esclau es un conegut méu d'els més antichs.

—¿Y axò que té que veure amb so pastá?

—¿Saps que de blat que m'ha venut quant era jove!

—¿Y que! Per axò ja havias de sacrificá els téus interessos.

—No veus que no hey havia cap atlot.

—Que m'has de dí tú a mí que los he vists, quant venia de Plassa.

—Pero ell m'ha demanat per favó que el comprás.

—Bé t'espliques. Vat' aquí perque no tendrás un duro may a un recó per ta-parté un uy.

—Mes tú refleciona qu'un homo que te còr....

—Deixèm aná y no m'fasses més es cuch de s'oreya malalt.

—Refleciona qu'ell diu qu'está tan bé.

—Lo que reflecion es qu'ets un ase y que qui's pòsa amb ases com tú no pòt esperá més que cosses.

—Magdalena, Magdalena. Tú cerques que m'incomòd de bon-de-veres.

—Vòl dí que jo no t'puch avisá ni dirte els quatre mots de la veritat. Segons veix no hey toth cap pito jo dins aquesta casa. Digués: ¿No som jo sa téua dòna? ¿No m'axeix com una pèrra cada dia a les cinch per despatxá derre-ra es taulell y m'hi estich sacrificada fins a les deu, fent sa feyna de dues criades per ajudarte a dú la creu? Si tú vols qu'es forn fassa uy y que sa casa es fonga; que n'fassa. Jo també deman ara una esclava per vendre els panets y ses vuytenes a n'es méu lloch, malde-ment rossech els pèus per dins sa fòssa; y al manco jo no m'ho llevaré de sa sòn, per sa fèria de vendre molt.

—¿Y tú, (digué l'amo'n Gergòri a s'esclau qu'estava pensatiu y sense badá barres, agotant aquell ruixat). ¿Per que no m'ajudas? ¿No deyas que responies de sa dòna?

—Jo esperava qu'acabás d'esbravarsé per prenderla per mon conta, (replicá s'esclau.)

—¿Aquesta si qu'es lletja! (va dí sa dòna posantsé els brassos a n'es costat.) Altre boñy m'ha eixit y un que n'tenia son dov. Vòls dí que veniu pactats y conxavats quantre mí. ¡Malayre els homos bragues que no's saben fe ròllo de sa coua!

—Madona. Vos vos posau un dogal a n'es coll; y no vos ne temeu, (va dí s'esclau.)

—Axò voldría tú, penjarmé del tol.

—L'endevinau; y jo vos assegura que de lo qu'he promès a n'es vostro homo vos no hey tendreu cap mica de part.

—Y qu'has promès a ton amo. ¿Una pallissa? Gens de part vuy amb ses teues promeses.

—Vos no sabeu madòna jo qui som, ni lo que tench.

—¿Vaja un altre ximple! Com que sigueu dos beneyts tú y es méu homo. Bou dos errats de contes tenim en casa. Si no fos que m'tòca sa pell y em còu a mí seria còsa de riurerlí de gana amb aquesta comèdia.

—Vos dich y torn asseguraré que no hey haurá res per vós.

—¿Or fil! ¿Que t'vòls fé rey a mon innocent marit? ¿Jesus y quina glòria que tendrà! ¿Vaja uns elets que corren p'el mon avuy en dí!

—Madona: Jo tench qualche còsa més que no vos pensau.

—Ja se jo lo que tens. Una cadena de ferro y nou pams de tèrra a n'es fòssa.

—El temps vos ho dirá, qu'es lo que tench.

—Ja m'ho diu ara. Tu tens molta trepasseria y pòca vergoña.

—L'amo; (digué s'esclau girantsé a n'es forné). Anemmosnè d'aquí ó sino aquesta fúria mos farà trèure es felge per sa boca.

—Anèm; tan mateix amb ella no aclairirèm res, (contestá l'amo.)

—Y mos queda molt que conversá.

—Sí; sí; (replicá sa dòna.) Fojiu de devant la méua vista. Axí fésseu s'anada des fum... Axí vos ne dugués el....

¡Bon Jesus! tenièm sa llengo que ne anava a dí una de gruixada.

L'amo y s'esclau s'aficaren dins es magatzem des forn qu'estava al costat de sa botiga de vendre y allá continuaren sa séua interrompuda conversa.

—L'amo'n Gergòri, (digué s'esclau.) Ara que som dins ca-vòstra y ningú mos sent puch parlarvós amb mes llibertat. Ja tenim donat es primé pas per salvá sa méua fortuna. Manca ara doná es segon.

—Digués que vòls que fassa.

—Lo primé de tot comprá els vuytanta sachs de farina de sa barcada, més prest 'vuy que demá.

—¡Comprá sa farina! Saps que val de doblés; y jo no 'n tench sisquera per rematá dos sachs. Jo no la puch comprá.

—Heu de fé de podè. Si no teniu doblés, cercaunè; encara que sia à un interès crescut.

—Tú que creus qu'à Mallorca se tròban axuxí els doblés. Hey ha ocasions que ni amb deus cans y dues fures ne trobas un per nat señal.

—Y éll axò es una còsa precisa.

—Sap que vius d'atrassat en quant à n'aquest ram. ¿Un homo com jo cercá doblés dins Mallorca d'un dia pe s'altre? ¡Ca! ¡ca! No trobaré qui los me deix.

—¡Tan poch crèdit teniu! ¿Tan ala baixa vos trobau?

—No es per axò. Se coneix que tú no saps qui son els mallorquins que manetjan doblés. Jo 'n sé que tenen caixes plenes de dobles de vint compòstes de cantell, y tú no ets capàs à treurèn cap tan estreles están. Y si n'haguessan de deixá una, los pareixeria que no l'hàn de torná veure pús. D'altres ne sé que fan es pòbre, y si hey va un forasté que ningú conega li deixarán cent ó doscents duros à n'es vint ó trenta per cent; mes si hey va un mallorquí homo de bé li dirá que no 'n té, d'empagahit de haverli de demaná aquell crescut interès ó dé qu'es sábiga de públich qu'es tan barrugo y layanassos. D'altres ne sé que se fiarán més d'un d'aquests joves pelats que tenen bona làbia y paraules de mèl y saben pintá San Cristòfol nan, que d'un homo honrat y formal que quant se veu obligat à demaná un favó d'aquesta casta no gòsa parlá d'encorregut. A n'aquest homo de bé li dirá que no 'n té y à n'es xarradó y bravetjadó los hi deixarà si à má li vé sense interès ó sensal. D'altres t'en puch mostrá que qualsevòl favó los demanes, el te farán de mil amors, pero deixá un sola treseta... primé es dexarian arrancá ses dents y ses ungles.

S'esclau quedá pensatiu y capficat Un poch després preguntá:

—¿Y si ara vos n'anasseu à La Sala per ecsemple, y rematasseu els vuytanta sachs, tan poch crèdit teniu que no vos ne deixassen carregá cap sense haverlos pagats tots?

—Axò no. No estich tan à fons encara. Però jo per portarme bé y com homo, deuria havè de fé es pago abans de durmèn sa derrera carrelada.

—Ben fet. Jo axò heu tròb molt just y de bon comerciant.

—Mes: pagarla abans ó després sempre es pagá y per pagá; s'han mesté doblés; y com jo no 'n tench, ni en puch fé, ni sé ahont ne trobaria no dech pensá en rematá sa farina.

—No passeu ansia d'els doblés. Jo 'n cercaré. Jo cuydaré de trobarne.

—¿D'aquí à demá?

—Per quant los necessiteu.

—¿Y com heu farás? ¿D'hont los treurás?

—D'altres mòros amichs méus per ventura.

—¿D'aquests esclaus que vénen amb tú?

—Vos dich que no passeu ansia d'axò.

—Ja serà segú lo que dius.

—Ja sabeu que jo som formal, y quant promèt una cosa la se atenyer. Tirau per cantá y deixau aquest mal-de-cap per mí. Estau tranquil. Tan segú tengués jo el que sa farina quedarà per conte vostro.

—D'axò jo m'en encarrech.

—Estám entesos, ydò. Quedem conformes en lo qu'hem de fé. Vos estireu à Cort vetllant es poriól perque ningú mos trèga sa carn de s'olla, y heu de veure si vos rematau sa farina abans de qu'hey compareixcan els golosos. Jo esperaré amb un carro derrera els *Tres dies*, y totduna que tendreu sa dita, me fareu seña, m'arrambaré, carregaré sa primera carrelada, la duré aquí dins es magatzem, tornaré à fé els altres viatges que sian necessaris, y abans de durmèn es derré sach vos duré els doblés per fé es pago.

—Deu fassa que no t'enganes. Ja veus lo molt qu'hey perdria si l'hagués de torná à vendre.

—Deixaumè fé à mí l'amo 'n Gergòri, que jo demunt aquest assumto hey tench posats tots els cinch sentits.

(Acabaré.)

PEP D' AUBENA.

ELS ATRIBUTS D' UNA MALA SOGRA.

ES MORRUDA.

Si 's pòsa à fé morros,
No hey ha qui li guañy;
Los té llarchs y closos,
Lo mateix qu'un pañy.

ES RENOUEA.

Ni un barco cuadro
Qu'está bombetjant,
Fa mes rendu qu'ella
Si es pòsa à cridar.

ES LLANGARUDA.

Pareix tartamuda
Quant vòlen resá;
Per contá breguetas
L'entenen molt elá.

ES GOLOSA.

En menjá escudella
Se sol marejar;
Si 's carn, ó gallina,
No hey ha qui la par.

ES MAL FANERA.

Si li fan fé feyna
Ja pateix des pits;
Sap belá quatre hores
Mes fòrt qu'els cabrits.

ES INTERESSADA.

Si no dú sa bossa
La senten groñí;
Si le dú, el dimòni
Que ley fassa obrí.

ES CAPARRUDA.

Per lográ una còsa
Prònte heu te trempat;
Un atach de nirvis,
Ja 'u tenim lograt.

ES ESPRIVA.

Si li fan contrari
Ja senten: *fuichs, fuñs*;
Si la còsa heu paga
Hey sap posá es puñs.

ES GRANADA.

Cap mal la retgira,
Ni un costipat;
Si li dau bons tròssos,
Prònte l'ha suat.

ES MAL SOFRIDA.

Si un infant plòra
Ja 'l m'ha amassolat;
Y si 's pòsa à riure,
Li diu maleriat.

ES CAPRITXOSA.

Es més capritxosa
Qu'un atlòt pubil;
Per no-res s'enfada,
Rots en fa deu mil.

RESÚMEN.

Aquest petit cuadro
Crech que 'l lleigirán
Ses sogres maleytes
Y se compendrán.

MESTRE GRINOS.

CONVERSES AGAFADES AL VOL.

—Qu'aniria de bé, (deya una beata à un'altre), qu'en arribá estassem tant poch cansades com are.

—Sí, (contestá s'altre), tens rahó; pero, ¡ah, fieta méua! jo he deixat es llit ja fét y apareyat per tirarmhi dedins totduna qu'arribaré à ca-méua.

—No deyas que t'agradavan tant ses llangonisses, (deya un, que pujava molt falagué, à un altre més grás qu'una madòna de possessió, que suava tanta gota y casi no podia arribá); ydò, ja 'n tens una de ben llarga; ¡com que te còst pena s'ensatarlè!

—Ah, fiyet, no m'en parles, jo'm pens que d'aquesta no 'n tornaré menjá pús may.

—Ay, ydò; que 't pensaves; no tot es caminá per demunt ses reljóles de catéua.

Passa un homo amb una gèrra d'aygo. Un que l'afina:

—Germà: ¿que me voleu deixá beure just un glop?

—Sí; pero feys vía que l' han de menesté y están per mí.

—Germanet; (diu un altre de més avall,) deixaumè ompli aquest tassonet només.

—No pot sè.

—Tirau, per amor de Deu.

—Beveu.

—Bono, gracies; jau axò per vos. (Y li dona dos cèntims).

—Escoltau, (cria un de més enfora,) deixaumè beure un poch d'aygo.

—A dos cèntims es tassó tota sa que vulgueu.

Un estòl de gent s' hi afua per beure, ell s' umpl, sa butxaca de doblés y s' en va depressa à cercarné un' altre gèrra, pegant sempentes à n' aquells que volian arribá à un sol glop y diguent baixet, baixet:

—Cada setmana n' hi hauria d' havé una de peregrinació d' aquestes; y malament que fós cada dia.

¡Ay, ydò!

==

Dues señores grasses y ben vestides:

—Jesús, Señor; y á dins aquests carretots mos hem de torná posá; casi casi mos convendria més anarnosnè à peu.

—Tens rahó, pero... amb aquesta pols, de cap manera.

—Puja, ydò, resarèm un Pare-nòstro per Santa paciència nostra verge y martirisada, perque mos guard d' un ja está fét.

—Ala, ydò, ja 'u veurèm; donèm sa mà y per amunt.

==

Un empleat des carril à un jove que arribá à s' estació:

—¿Y vostè que no ha entregat sa papeleta que veitx que la dú à n' es capell?

—Jo li diré, sa des *tren* jo l' he donada ja, pero aquesta es sa des carruatge; jo he vengut à peu just apòsta per no haverla d' entregá y guardarla dins vase-ta com una recordansa...

—¡¡Aaaaaah!!

==

UNA DÒNA QUE NO VA ANÁ Á SA PEREGRINACIÓ:—¿Qu' es, com vos ha anat per Lluch; que no vos heu cansada?

UNA CASADA AMB QUATRE INFANTONS MENUTS:—Ben bé, fieta; si no fós que... no res; pero quant vaitx arribá aquí....

—No podíau doná passa, ¿eh?...

—Cá, no era axò tot sol, sino que... els infants son infants; vaitx trobá es petit amb so cap xapat, es majó que me rompé dues ribelles, y... vaja; un desvèri, un desvèri....

—Ydò, no hey haguesseu anada que cap feyna hey teniau. Jo vaitx resá una *Salve* à la *Porissimeta* y crech que la vá admetre milló que ses que li resaren en mitx de tant de truy y confusió de gent. Desenganauvós; s' obligació de atendre à ca-séua es primé que totes ses devocions. Y axò es la pura veritat,

que digan lo que vulgan. A mí que no 'm vengan amb perendengues.

MESTRE ESCRIVIU.

A UN NIN

AB MOTIU D' ELS SEUS DIAS.

Les nits sérènes
De dolça calma
O les estrelles
Del bon matí,
No son tan pures
Ni tan hermosas
Com ta careta
De xerafi.

Entre los braços
De bona mare
Dòrms y repòsas
Àngel de Deu.
Goix sens mesura,
Sòmnis de rosa
Alegran sempre
Lo coret teu.

¡Ay! quant despèrtas
D'aquesta vida
De l' ignocència,
Sols trobarás
Per un pler pòbre
Cent desventures,
Y may com are
Tant gosarás.

Còm papallona
Entre floretes
Dòrm y repòsa
Bell xerafi.
Y Deu, que sempre
Te beneyesca,
Pau y ventura
Te don sens fi!

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

SA CORONACIÓ DE LA VERGE DE LLUCH.

Segons noticies aquesta funció pontificia va essè una còsa digne d' essè vista per tothom à causa de sa gran solemnidad, concurrència, recohiment y silenci d' els molts de mils de persones que la presenciaren.

No podia essè de ménos. La Mare de Deu de Lluch té mes devoció que no 's pensan aquells qu' han fet quant han sabut per esborrà sa séua invocació de demunt es Mapa de Mallorca. Pero bé pòden fé els infaels de sa nòstra illa, (tan blanchs, com negres), tan mateix sa paraula de Deu s' ha de cumplí «*Ipsa conteret caput tuum.*»

==

¡Oh, vòltros, vertadés devòts de la Verge Santíssima! si teniu queixes de

sa festa, no heu fassau pagá à la Mare-de-Deu, que cap culpa hey té la pòbre.

Teniu paciència. Qualque dia y no molt lluny, la Mare-de-Deu mateixa y ningú més, hey posará remey; y deixarà ses vòstres justes queixes ben remediades.

==

Trenta penons de seda brodats d' or y plata han oferit à la Mare-de-Deu els pòbles de Mallorca.

No mos queixèm d' els mallorquins que bé han demostrat aquesta vegada s' estimació que professan à su séua Santa Patrona. Queixemmós d' els músichs d' aquesta orquesta ó des qui ha duyt sa batuta qu' han fet (còm devegadas fan) qualque pifia, que canta es Crèdo.

==

El Papa es un homo molt sabi.

Va pensá qu' hey hauria truy si senalava un sol dia de indulgència y per llevá es truy en senalá sèt.

—Pero no vá pensá que noltros som cabòtes y allá ahont fau pressa hey feym caramull.

==

—Res me va fé tanta llástima com aquell pòbre véy, apòstol del Señor, y digne de tot respecte pe sa séua dignidad y virtut, celebrant de pontifical à s' uy d' es sol del dia de Sant Lloréns, sense un alé d' oratge y sense un pobre toldo de llustrina.

—No m' en parles. Sa persona que va está encarregada d' aquesta part de sa festa, ha fet quedá ben malament à n' el señó Rectó, qu' havia posat sa confian-sa demunt ella.

—¿Y qui es aquesta persona?

—No heu diuen.

==

—¿Y tú que no enviares una poesia per la corona poética?

—Sí. ¿Perque heu dius?

—Perqu' he vist es llibre y no he reparat qu' hey fos.

—Per ventura no l' hey han posada.

—Tú heu sabrás.

—¿Jo? ¿Com vòls qu' heu sápia?

—Que no 'l tens à n' es llibre.

—No 'l m' han enviat.

—Pero ja 'l deus havé vist.

—¿Còm? Jo no vaitx aná à la festa....

—¿Per malalt?

—No; perque no m' hi convidaren.

—Jo m' pensava que tenías mes hò.

—D' altres en sé de convidats... à ses feynes, que se portaren com à bons, trabayant sis hores de tira; y no los oferiren ni un tasso d' aygo.

==

Una de dues: ó es s' Empresa d' es Carril ó es sa Junta organizadora de sa peregrinació sa qui té sa culpa del desordre qu' hey hagué en sos trens, y els

milennars de passatgés que foren víctimes d'aquest desordre.

Molts n'hi va havè qu'hagueren d'esperarà hores y hores sense amparo, sense ausili de cap casta, cansats y mòrts per podè torna á ca-séua.

Cayga, ydo, sa culpa demunt qui la tenga. Y per de prònte nòltros los ne donám la mitat per hom.

—M'han dit que ses patenes, aquí dalt les fan pagá á doble prèu de Ciutat. ¿Tròbas tú qu'axò está bé?

—Maldement t'ho hajan dit, jo no heu crech. M'agradaria tocarhó amb ses mans.

—Ydò, sí; m'han'assegurat que ses patenes de deu aquí les vènen á vint.

—Y ben pensat! Axò es molt lògich y natural. No pòden pujá ses patenes aquí dalt sense pujá es prèu.

Pensa tú còm les haurían pogudes vendre si haguessen pujades ses patenes totes sòles y es séu prèu s'hagués quedat aturat per baix de Caymari ó més avall encara.

—¿Que diries que me va costá es beure aygo diumenge passat?

—Cent sempentes.

—¿Y llavò; que més?

—Una trapitjada de pagès á un uy de poll.

—L'endevinas... ¿Y que més?

—Ja no sé que dí.

—Ydò, tot quant has dit, y... una peseta manco dos cèntims.

—¿Vares veure aquella partida de bombes d'aygo gelada que passaren pe sa plassa?

—No.

—¿Com? No les veres. ¿Tan distrèt estavas?

—Jo te diré. Devia essè quant jo era era à beure quatre cèntims d'aygo tèrbola à s'abeuradó des bestia.

Amb sos sóbrants de sa peregrinació de l'any passat á Lourdes se va pensá fé una estatua de la Mare-de-Deu, que rematás sa fatxada nòva de La Seu. Ben pensat; però més ben pensat seria que aquesta Santa figura fos sa de Lluch, que còm à Patrona de Mallorca té un dret innegable y preferent á qualsevòl altre invocació.

Molt contents estám d'essè tan grans ignorants com som, quant no sia per altre còsa que per no fe sas bestiesas que fan els homos sábis, perque aquests quant li amòllan à ferlè d'ase y seca, la fan gròssa.

—No cap dins cap de persona que maneix una mica de coneixement sa

qu'han feta are un grapat de sabis. ¿Que vos pensau qu'els ha sortit de dins el séu carabassòt?

—Enviá perqu'heu ecsaminassen y estodiassen, capses plenes de *microbios*,... vòl dí, llevó de contagi... planté de còlera!!

—Ydò... tornau per un altre!!

Ventura qu'els qui govènan s'en temeren, han tengut mes coneixement, y heu han fel cremá.

—Deu mos assistesca y mos don à tots lo que mos falta y convenga, sobre tot, coneixement!

Vol dí, que per sa curòlla d'estodiá axò, no se té mica de mirament à n'els qui están sans y hòns, se guardan posant cordons sanitaris, y fent fé *corantenas*, rebaixades à *quinzenaris*, *novenaris*, *quinaris* y *triduos*, no més, qu'encare que poch, de qualque còsa val, pero, perque de res servesca hey envían llevó de pèsta, y de *reuxpete*.

—Oh! ¡sa ciència!! ¡ja heu val!! nòltros hem arribat à pensá, que si tothom tornás sábi, el mon se posaria que ni el dimòni hey podria viure.

Que vajan allá à estodiá aqueixa causa; allá ahont per desgracia están ben empaguntats.

Sa ciència aquest pich, escampant *microbios*, en lloch d'estreñerlós y au-fagarlós, ha pegat una bona grufada.

Axò seria lo mateix que per prová com prengué es fòch à una gran ciutat, pegassin foch à una altre. Y per demostrá com convé apagarlò, primé li deixasen fé flamada.

Recordám un fet, qu'hey cau còm l'anell al dit. Un seño comprá dos mirays, molt grans y molt hòns: un criat n'espolsava un, el ferí amb so manech de s'espolsadó, y el rompé: es seño reñant li digué: «¿còm l'has romput?» y es criat pegant amb so manech manech esclafit à s'altre, digué «axí.» Aplicau es cuento á sés capses de *microbios*.

Nòltros creym, que sa ciència, tant sabuda com es, y tant quant vulgan qu'heu sia, no podria dí res més que axò: «Val'aquí sa llevó de *còlera*, per are no sabèm res pús sino que s'afica, y mala «axí.»

—Heu vist caló còm sa qu'ha feta aquesta setmana, germanets?

Lo qu'es Sant Llorèns ha encés ben bé sa flamada enguañy.

De segú qu'els ventayés y es bañs de sa Portella deuen tení pressa perque lo qu'es are tothom viu sempre amb sa panxa en remuy y venta que venta.

EPIGRAMA.

Homo de lletres li deyan,

A mèstre Gaspá Rebenta.

—Era missé? ¿Era sábi?

—Era l'amo d'una imprenta.

UN CABALLERO ANDANTE.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Vuyts y nous y cartes que no lligan.*

SEMBLANSES.—1. *En que toca carn.*
2. *En que mata aucceyes.*
3. *En que té coua.*
4. *En que sap Alá.*

XARADA.....—*Se-ba-té.*

PREGUNTA.....—*Els vicis.*

CAVILACIÓ.....—*Morantá.*

FUGA.....—*Seré axí com vos direu vos direu axí com es axí com vos direu es seré vostro, si'm coleu.*

ENDEVINAYA.—*Un corredó (de convents).*

GEROGLIFICH.

A B

a a a a a a a a a a a

DE CIART

P N C I B

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla L'IGNORANCIA à una caps de mistos?
2. ¿Y una pessa de dos cèntims à una cuyera de fonda?
3. ¿Y una fonda à un catalá rich?
4. ¿Y un cuarto de dormí à un hospital?

XARADA

Ma primera es nòm de Sant
Qu'escrigué de lo mes bé;
Y mon tot nòm d'una Reyna
Coronada fa poch temps.

PREGUNTAS.

1. ¿Quines son ses atlòtes mes salameres de Mallorca?
2. ¿Quines son ses mes riques?
3. ¿Quines ses mes paneres?

CAVILACIÓ.

RESERVA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

E. c.v.ll d.. s. m.l.
d.m. m'.n v..tx . c.t.t.
.ll. m. d.r.n b.n bl.t
y t. m.nj.r.s c.g.l. ○

ENDEVINAYA.

M'agrada goytá al carré
Y escopirhi si estich plena
El jaure sempre d'esquena
O de panxa es mon quefé.

(Ses solucions dtssapte qui vé si som vius.)

16 AGOST DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.